

ARANY JÁNOS

ÉRZÉKENY BÚCSU

Téli-nyáron nincs több, csak egy kabátom,
Ez is elhagy; e régi hű barátom,
Alig-alig tartóztatom az ujját,
Tépett keble vészi tőlem bucsúját.

Vén kabátom, oh, miért hagysz engem el?
Nincs, ki hozzád már simulna, hű kebel;
Nem találsz te sehol ilyen gazdára,
Ki szeressen gyöngeséged dacára.

Vékony a te egészségi alkatod:

A levegőt soha ki nem állhatod,
Eddig is én adtam egy kis meleget,
Úgy bírád ki a süvöltő szeleket.

Nem fogadtam hű szerelmet pap előtt,
Voltam azért állhatatos viselőd:
Cifra köntös rám hiába kacsintott,
Cifrasága tőled el nem csábított.

Hej pedig volt egy időben pénz elég,
Válóperünk egy szavamból kitelék,
Csak egy szóval mondtam volna: menj öreg!
Most te hitvány sipka volnál legfőlebb.

Jobb időkből - nem tenné azt sok barát -
Hű maradtam gyöngéidhez, oh kabát:
Illik-e most idehagynod engemet,
Csak azért, hogy nem hizlalom a zsebed?

De minek a szemrehányás! hű valál,
Egyszerű, mint a kebel, mit takarál,
Egyszerű és igénytelen valami,
Nem akartál soha többnek látszani.

Nem ohajtál cifraságot, díszjelet:
Egy zsinórkát magyarosan legfőlebb...
Az is, az is lekopott már, ami volt;
Szegény kabát, te éled túl a zsinórt!

Nem soká élsz, könnyű ezt megjósolni:
Im beálltak feloszlásod napjai,
Fogsz heverni, megvetett rongy, útfelen:
Nem baj! úgyis csak lenéztek szüntelen.

Fognak ottan jőni-menni emberek,
De nyugalmad senki sem zavarja meg;
Azt a ruhát a koldus sem veszi fel,
Mit egy magam-szőrű ember elvisel.

Már bocsátlak. Menj, kiszolgált veterán,
Valahol még összejövünk mi talán:
Az idő ha éltem is majd elnyüvé,
Ki tudja, hogy hol kerülünk együvé?

(1851)

